

Müüd näab ka tedda meie film,
Mis Sinna võtnud seada:
Et rahvas tulleb, lähhab siit,
Üks leikus ja üks surma=niit,
Käib ühest aastast teise.

Kül mõdalainud aasta sees,
On mitto tunnud nalga
Ja sõnud saggest' silma=wees,
Mis seisab alles wõlga! —
Mill' sawad rahvas aasuma
Ja sedda wõlga taasuma,
Saab poja heldus näitma.

Ei jdua meie ommast wäest
Kül sedda mitte tehha,
Kui abbi tulleb Issa käest,
Siis same sedda nähha;
Kui pat on esmalt pelletud,
Kül saab siis wõlg ka selletud,
Ja muist jo fell'gi aastal.

Kes poja mõtte süggawust
Wõib urida siin läbbi:

Kül rahwas teggi wiggadust,
Ja saatis siiski abbi,
Et hulgal wäljarändajad
Ja wargad, petjad, risujad,
Ei surnud mitte nalga!

Üks Jummal ellab iggawest,
Oh rahwas! usso sedda,
Sest pallo Tedda süddamest,
Ja wähhendab so hädda;
Ja ütleb: „Hüa appi mind,
„Kül hädda sees siis aitan find
„Ni ellus, kui ka surmas!“

„Kui agga olled holetu
„Ja teed weel ikka kurja,
„Ning ellad ni, kui meletu
„Siis lähhad tõest nurja:
„So ihho tunneb waewa siin
„Ja teises ellus põrgo piin
„On wimaks sinno oõsa!“

Kas Jummalal on hea meel,
Et rahwas nenda müllab